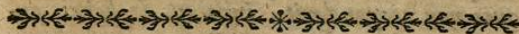

potius convertat, si potest, secundum quod iudicat illa omnia esse quadrata. A. Quid si nobis quispiam dicat secundum id eam iudicare, quod videre oculis solet? R. Quare ergo iudicat, si tamen benè erudita est, quamtamvis pilam veram vera planitie puncto tangi? Quid tale umquam oculus vidit, aut videre potest, cum ipsa imaginatione cogitationis fingi quidquam huiusmodi non potest? An non hoc probamus, cum etiam minimum circulum imaginando animo describimus, & ab eo lineas ad centrum ducimus? Nam cum duas duxerimus, inter quas quasi acu vix pungi possit, alias jam in medio non possumus ipsa cogitatione imaginaria ducere, ut ad centrum sine ulla commixtione perveniant: cum clamet ratio innumerabiles posse duci, nec sese in illis incredibilibus angustiis nisi centro posse contingere, ita ut in omni earum intervallo scribe etiam circulus possit. Hoc cum illa phantasia implere non possit, magisque quam ipsi oculi, deficiat, siquidem per ipsos est animo inflicta, manifestum est & multum eam differre à veritate, & illam dum hæc videtur non videri.

36. Hæc dicentur operosius atque subtilius, cum de intelligendo disserere cœperimus, quæ nobis pars proposita est, cum de animæ vita quidquid sollicitat, fuerit quantum valemus enucleatum atque discussum. Non enim credo te parum formidare, ne mors humana, etiam si non interficiat animam, rerum tamen omnium, & ipsius, si qua comperta fuerit, veritatis oblivionem inferat. A. Non potest satis dici quantum hoc malum metuendum sit. Qualis enim erit illa æterna vita, vel quæ mors non ei præponenda est, si sic vivit anima, ut videmus eam vivere in puero mox nato? ut
de

de illa vita nihil dicam quæ in utero agitur, non enim puto esse nullam. R. Bono animo esto, Deus aderit, ut jam sentimus, quærentibus nobis, qui beatissimum quiddam post hoc corpus, & veritatis plenissimum sine ullo mendacio pollicetur. A. Fiat ut speramus.

DIOSCORI AD AUGUSTINUM

EPISTOLA CXVII. *

Dioscorus ad Augustinum mittit multas quæstiones ex libris Ciceronis, rogans ut maturè ad eas respondeat.

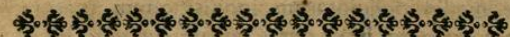
* Alias
LV.
Quæ autem
II 7.
erat, nunc
4. Scripta
fortè in-
eunte an.
410.

PROOEMIARI apud te non solum superfluum est, sed etiam molestum, qui rem, non verba desideras. Idedque simpliciter audi. Senex Alypius rogatus à me, sapius pollicitus erat, tecum respondere dialogorum pauculis interrogatiunculis: & quoniam in Mauritania dicitur hodièque esse, peto viribus omnibus & rogo, ut tu solus responde-re digneris, quod etiam præsentè ipso fratre tuo, sine dubio facturus eras. Non est pecunia, non est aurum, quod pro quovis daturus eras proculdubio, si haberes; nunc verò sine labore loqueris, quod requiro. Possem te plus & per multos caros tuos exorare; sed novi animum tuum, qui non rogari desiderat, sed omnibus præstare, si tantum absit quod dedecet, quod in hac re penitus nihil est dedecoris: tamen quodcumque est, peto præstes navigaturo. Nosti quam

mihî molestissimum est oneri esse, non dico sinceritati tuæ, sed cuiuspiam. Solus autem Deus novit, quomodo nimia necessitate impulsus hoc feci. Vobis enim salvois, & favente Deo navigaturus sum: & mores hominum non ignoratis, qui proclives sunt ad vituperandum, & quàm, si interrogatus quis non responderit, indoctus & hebes putabitur, vides. Ergo, obsecro te, ad omnia sine cunctatione responde, ne me tristem dimittas. Sic videam parentes meos; quia propter hoc solum Cerdonem misi, & ipsum exspecto solum. Frater Zenobius ^a, Magister Memoriae factus est, & misit nobis evocationem cum annonis. Si ego dignus non sum, ut respondeas interrogatiunculis meis, saltem * timeantur annonæ. Incolumem te summa divinitas longa nobis tueatur ætate. Papas plurimum dignationem tuam salutat.

* f. timeantur.

^a Magister memoriae, ut fert Notitia dignitatum imperil, annotationes omnes dicitur, & emittit, & precibus respondet: id est, quæ Princeps verbo respondebat, Magister dictabat breviter & annotabat: emittebat diplomata ad usurpandum cursum publicum; unde hic dicitur evocationem misisse cum annonis: denique dictabat responsa, quæ à Principe dabantur libellis supplicibus.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

EPISTOLA CXVIII.*

Augustinus Dioscoro respondet ejusmodi quæstiones nec decorè tractari ab episcopo, nec utiliter disci à christiano. Disputat de studiorum fine ac de summo bono, exhortans Dioscorum ut christianam sectetur philosophiam, quæ sola divinæ humilitatis exemplo proposito veritatem persuadere potuit. Illustrat demum locos quosdam Ciceronis philosophorum de Deo sententias reprehendentis.

* Alias LVI. Quæ autem 118. erat, nunc 54. Scripta paulo post superiorem.

1. **T**U me innumerabilium quæstionum turba repente circumvallandum, vel potius obruendum putasti, etiamsi vacantem otiosumque credidisti: quando enim ego in quolibet otio, tot rerum nodos tam festinanti, & ut scribis, jam penè proficiscenti possem dissolvere? Numero enim rerum ipsarum impedire, etiamsi ^a nodi faciles ad solvendum forent. Tanta sunt autem perplexitate involuti, & tenacitate constricti, ut etiamsi pauci essent, otiosissimum me occupantes, magna mora temporis fatigarent intentionem, atque adtererent unguis meos. Ego autem vellem te abripere

CAPUT I.

E 2

de

^a Bad. Er. & aliquot MSS, etiamsi non difficiles ad &c.